

דברים לזכרו של סמי עופר ז"ל

5 ביוני 2011

פרופ' אוריאל רייכמן

אביבה, אייל, עידן ובני המשפחה,

אנחנו נפרדים היום מגיבור ישראלי; ממי שגדל בחיפה המנדטורית, ליד הנמל, והמריא משם לפסגת הספנות העולמית. אחד משלנו, שפילס דרכו בעולם באומץ, חזון, כשרון ויושר, וכמו יורדי הים הגדולים של העבר, חזר לנמל הבית עם אהבתו למולדת ושלל הישגיו. בודדים, אם בכלל, מאזרחי ישראל צלחו את גלי הענק במסע ההישגים המדהים של סמי עופר. שיט חיים שהניב לא רק את חברת הספנות הפרטית הגדולה בעולם, אלא מערכות משמעותיות בתחומים נוספים.

כשחושבים על סוד ההצלחה שלך, סמי עופר, מגיעים לתולדות חיך ומהות אישיותך. כמי שצמח מלמטה, מאספקה לספינות בחיפה, שירות בחיל הים הבריטי ופיקוד על ספינה במלחמת השחרור, לא התביישת מעולם, גם בשיא הישגך, לרדת לפרטי ייצורה של כל אנייה והבנת התפקוד האנושי של הספנים. לצד הידע והדמיון היוצר של איש המעשה, בנית את האמינות העסקית שפילסה צעד אחר צעד, בתהפוכות השווקים, את הדרך להישגים.

היית דוגמה לאוטו-דידקט, אדם שסקרנותו ונכונותו ללמוד ענתה על כך שלא הייתה לך אפשרות ללימודים פורמאליים גבוהים. הצלחת לשלוט לא רק בנושאים של הנדסת אניות, ספנות, ונושאים פיננסיים ומשפטיים, אלא גם טיפחת הבנה חודרת בנושאים של פוליטיקה גלובאלית ואמנות.

מעל כל אלה, באנו היום להיפרד ממך, סמי עופר האדם הערכי והאנושי. גם ממרומי ההצלחה נשארת ישראלי עם כל הנשמה והלב. גם כשפגעו בך והעבירו עליך ביקורת לא צודקת אמרת – אין לנו מדינה אחרת, ודבר לא הסיט אותך מהחיבור למקום. לא אחת שמעתי את דאגותיך לעתיד המשותף שלנו ונאמנו עלי עד מאוד הדברים שבאו מפצעי אוהב.

האנושיות שלך הייתה בת הלוויה של ביישנות כובשת. הקשר בינינו נוצר כאשר החלטת לממן את הלימודים של לוחמי השיטת. ראיתי כיצד כאבת את יגונה של חיילת בבסיס שחברה נהרג

בפעולת השייטת ימים אחדים לפני מועד נישואיהם. התרגשתי מאוד שדיברת איתי אישית על קבלתה ללימודים במרכז הבינתחומי ומימנת את לימודיה. ראיתי את מקהלת הילדות האתיופיות מנתניה שנשבית בקסמה ועקבתי אחר כך ברצון לסייע לדרוזים לצד התרומות הענפות שלך ברפואה להצלת חיי אדם.

כשדיברת עם הסטודנטים בבית ספר סמי עופר לתקשורת והתבדחת איתם, יצרת מיידית קשר אנושי וקניית את לבם. בכלל היה נפלא לראות את החום שלך כלפי בניך ונכדיך.

סמי, לא היית איש של נאומים, היית איש של אנשים. לאט דעכת לעיני אוהביך, אבל גם בעת כאב קיבלת את אורחך בנשיקה ועשית מאמץ להאזין להם ולא להתייחס למצוקותיך. נגעת בלבם של רבים. אנחנו נפרדים ממך כמאמר השיר :

"המתים אינם מתים כל עוד העדרם נוכח בנו
כמו האבר הכרות בכאב הגדם הזוכר.

....

רק הרוחות שוכחות ומוחות את קמטי עצבותן של הדיונות
אדם הוא חיה שזוכרת, זוכרת ששורש טמון בעפר."